

"קשה לשכוח את הפעם הראשונה שהגעתי למחלקה הפסיכיאטרית. הבטן התהפכה, הרגליים היו כבדות, הדופק עבר את המהירות המותרת, הראש טרוד במחשבות: איזה אנשים אפגוש, עד כמה הם חולים, מה אם הם יעשו לי משהו ועוד..."

המטופל שקיבלתי הוצג כ"אתגר". הגיע לפני יומיים, במצב מאני, "אין לך מה לדאוג, הוא בחדר השגחה, אנחנו רואים במצלמות כל מה שאת עושה לו...". התבדחו איתי (לימים גיליתי כי זו הרוח במחלקה). נשימה עמוקה ואני מתחילה לבחון את כפות הרגליים. יותר משתי דקות של לחץ הוא לא השאיר לי כי אי אפשר היה לשמוע את המחשבות שלי בשטף הדיבור שלו...

בשבוע שלאחר מכן, הוא כבר חיכה לטיפול ליד הדלת של המחלקה הסגורה. בשבועות עד שהשתחרר ליוויתי אותו, בין אם דרך הרגליים, ובין אם בהקשבה. **לאחר השחרור הוא המשיך להגיע לטיפול מידי שבוע, שיתף בכל מה שעבר עליו, התחיל להיות בקיא במונחי אדמה, מים, אש ואוויר. אט אט האחריות בקביעת ההליך הטיפולי עברה אליו: "קשה לי עם אנשים, אני מפחד לצאת מהבית, תעשי לי היום טיפול אש".** ליוויתי את ה"אתגר" כמעט שנה עד שמצבו התאזן יחסית והוא הפסיק להגיע לטיפולים. מידי פעם הוא מתקשר לעדכן על מצבו.

קצת יותר משנה חלפה מאז דרכה רגלי בפעם הראשונה במחלקה. בתקופה הזו למדתי הרבה על עולם הפסיכיאטריה, והרבה על אנשים שרובם מקסימים, ופשוט חלו בסכיזופרניה במקום בסוכרת. כמטפלת בתחילת הדרך, הצלחתי ללמוד גם הרבה מאוד על עצמי ועל ה"אני מאמין" שלי. **כיום, הרגליים נושאות אותי בבטחה בין החדרים במחלקה, הדופק עולה רק כשאני לא מוצאת חניה בבית החולים. והראש? הוא טרוד באיך לתת קצת שקט נפשי לעוד מאושפז...**

המחלקה הפסיכיאטרית בתל השומר מטפלת בהפרעות/מחלות נפש שונות. הטיפול הינו באוכלוסיה לא קלה, שלרוב מרגישה דחויה מהחברה, שלא לומר "מצורעת". מדובר באנשים שבמהלך חייהם לא זוכים למגע רב מצד הסובבים אותם. למרבה האירוניה, הצוות הרפואי אינו מורשה ביצירת מגע כלשהו עם המטופלים. צוות הרפלקסולוגיה, שאט אט זוכה להכרה במחלקה, עונה על הצורך הזה מידי שבוע.

כתבה: הילה בן-הדור, רפלקסולוגית וסטודנטית לנטרופתיה ד'. מתנדבת מזה שנה במחלקה הפסיכיאטרית בתל השומר.